

1

Februari 1944, Normandië, Frankrijk

Traag drupte een warme vloeistof op zijn wang. Charlie kwam geleidelijk terug uit de donkerte van bewusteloosheid. De schemer had ingezet. Hij knipperde met zijn ogen en moeizaam bewoog hij zijn pijnlijke arm om het vocht weg te vegen. Hij rook een metaalachtige geur. Bloed.

In alle hevigheid kwamen de herinneringen opzetten: de lekkende brandstof. Daar had de B-24 Liberator toch al een handje van. Daarom vlogen ze altijd met de bom-deuren op een kier om de giftige gassen te verjagen. Niemand mocht roken in het toestel, het ontploffingsgevaar was te groot. Maar nu verloren ze extreem veel. Dan de paniek in de stem van Gerry, de boordwerktuigkundige, dat twee motoren haperden. Alsof Charlie dat niet gemerkt had, de kist was normaal al niet te besturen. Daarna een hoop geschreeuw, het wiegende toestel dat hij nauwelijks in evenwicht kreeg, de meters die op tilt sloegen tijdens de buitelandse dalingen. Uit alle macht had hij geprobeerd de snelheid te reduceren en zo lang mogelijk in de lucht te blijven. Met een bocht weggelopen uit het bewoonde gebied. Gelukkig hadden ze hun bommen al eerder gelost boven vijandelijk terrein. Ze zochten een plek voor een korte tussenlanding om Victor af te zetten voordat ze terugkeerden naar de basis in Cornwall.

Met loeiende motoren scheerden ze over boomtoppen. Er was geen tijd meer om de parachutes te gebruiken. Van de klap herinnerde hij zich niets.

Drup...drup...drup. Hij draaide zijn hoofd om te zien waar het bloed vandaan kwam. Ai, een scherpe pijnsteek in zijn nek. De kist lag scheef, leunde op de linkerkant van het toestel. De ramen waren kapot, zijn lichaam was bezaaid met glasscherven. David, de co-piloot, hing bewegingloos in zijn veiligheidsgordel. Zijn hoofd in een rare knik. Uit een diepe hoofdwond stak een groot stuk glas. Het was zijn bloed dat op Charlies wang druppelde.

“Boys? Zijn jullie oké?” riep hij door het gehavende toestel.

Geen antwoord, of hoorde hij toch een zwak geluid? Wat was die geur? Brandende kerosine? Zijn nek volgde zijn neus. Achter in het toestel begon het te branden. Hij moest eruit, nu! De veiligheidsgordels gaven niet mee. Zijn zakmes, waar had hij het zakmes? Zijn tastende vingers vonden het in zijn broekzak. Kalm blijven Charlie, prentte hij zichzelf in. Zijn vingers trilden toen hij de gordels doorsneed.

Whoesj! Ineens een grote vlam vlak achter hem. In paniek bewoog hij zijn benen en probeerde uit zijn stoel overeind te komen. Verdomme, wat zaten ze hier altijd als sardientjes in een blik! Hij boog voorover om door het raam naar buiten te klimmen en schreeuwde het uit toen plotseling een grote vlam aan zijn been likte. Vloekend sloeg hij de scherven uit het raam en liet zich naar buiten vallen. Scherpe glas restanten drongen in zijn maagstreek. De vlammen doofden toen hij door het natte gras rolde. Een venijnige pijn beet in zijn been, verlamde hem een moment. De neus van het toestel had zich deels in de grond geboord. Het bebloede hoofd van de schutter stak door het versplinterde raam onder de cockpit.

Een aantal meters bij hem vandaan lagen enkele bewegingloze lichamen.

“Boys! Leven jullie nog?” schreeuwde hij wanhopig. Was hij dan de enige die de crash overleefd had?

Zijn oog ving een beweging op bij de rand van het bos. Duitse soldaten?

Maar nee, hij hoorde iemand Frans praten. “Vite! Celui-ci est toujours en vie!”

Snel, deze leeft nog, verstond hij. Frans, de taal van zijn jeugd.

“Hé, ça va?” *Gaat het?* Tegen hem.

Hij kon alleen maar kermen.

“Boches!” Ja, de Duitsers zouden vast snel ter plekke zijn.

Twee personen sleurden hem mee de struiken in. Net op tijd, want met veel kabaal hoorden ze auto’s naderen.

De pijn, die vreselijke pijn! Het gloeide, het tintelde en stak. Hij kermde. Zijn been...het leek alsof zijn huid eraf wilde. Zijn broek zat eraan vastgeplakt. Hij kon amper ademhalen, hij bloedde als een rund in zijn maagstreek.

“Ssssst! Wil je dat ze je ontdekken?” snauwde een stem zacht.

Hij lag met zijn hoofd op de schoot van een vrouw die hem nog eens vermanend toe siste dat hij stil moest zijn. Ze hield haar hand over zijn mond. Hij kreeg nauwelijks lucht maar probeerde uit alle macht stil te zijn, niet te kreunen. De pijn was ondraaglijk. Hij beet tot bloedens toe op zijn onderlip. Stil liggen lukte niet, hij wiebelde zachtjes om het draaglijker te maken.

De Duitse soldaten kamden de plek van het ongeluk uit, op zoek naar overlevenden. Snerende stemmen in de ijle winterlucht. Iedereen was toch dood, zeker? Hij voelde hoe de twee verzetsstrijders hun adem inhielden en verstrakten toen de soldaten dichterbij kwamen. Ook Charlie bevroor.

Ineens waren er hollende voetstappen hoorbaar en stemmen die sommeerden te blijven staan: “Stehen bleiben!”

Toen een stem, die gilde: “Non, non, ne me tue pas! Ne me tue pas!” *Dood me niet.*

Het was de stem van Victor, de sympathieke Franse jongen die ze zouden afzetten zodat hij naar huis kon, terug voor een nieuwe opdracht in de Résistance.

O nee, in godsnaam niet Victor. Charlie had gezworen hem veilig thuis te brengen. Victor was bang om te vliegen. Niet Victor...

Charlie kneep zijn ogen dicht en voelde de tranen uit zijn ooghoeken op de schoot van de Franse vrouw biggelen. Hij voelde haar verstijven toen pistoolschoten klonken. Victor slaakte nog één kreet.

Toen verloor Charlie het bewustzijn.

Shannon

2

Juni 1972, Dublin, Ierland

De melancholieke eindmuziek van ‘The Godfather’ stierf weg. Het publiek dromde naar de uitgang van de bioscoop.

Shannon Fitzpatrick en haar vriendin Nancy stommelden nog onder de indruk van de film achter de meute aan. In de hal wierp Shannon een laatste blik op de affiche van Marlon Brando als hoofd van de maffiafamilie Corleone.

“I’m gonna make him an offer he can’t refuse.” Achter hen imiteerde iemand de hese stem van Don Vito Corleone.

Nancy keek lachend om: “Engerd!”

Ze schoten in de lach.

“Gatver, dat paardenhoofd in bed was wel goor,” Shannon rilde nog van afschuw.

“Nou, ik vind liever mijn Eamon in bed!” was Nancy’s snedige antwoord.

Schaterend verlieten ze het gebouw. Shannon botste prompt tegen iemand aan.

“O, sorry! Hè? Daniel, wat doe jij hier?” Verbaasd bleef ze staan.

“Hetzelfde kan ik jou vragen.” Zijn donkere ogen keken verast in de hare.

“Nou, ik woon hier in Dublin. En jij?”

“Nee, ik ben hier voor mijn opleiding. Goh wat leuk om jou te treffen.”

Nancy keek van de een naar de ander, haar wenkbrauwen een verbaasde boog.

“Nancy, dit is Daniel Flynn. Hij komt ook uit Kilcarrick. Daniel, dit is mijn vriendin en collega Nancy.”

“Hoi Nancy. Dus jullie hebben hem gezien?” Daniel knikte naar de affiche van de film, “was het wat?”

De meiden keken elkaar aan.

“Ja, het was spannend en ook mooi,” beaamde Shannon.

“En Al Pacino is heel sexy,” verklaarde Nancy, “eigenlijk lijkt hij een beetje op jou, Daniel. Alleen heb jij krullen en niet

zo'n lange neus."

Daniel trok een gezicht. "Moet ik daar vereerd mee zijn of wat? Volgens mij is Pacino maar een klein ventje."

Shannon schoot in de lach. "Dus eigenlijk klopt alleen de haarkleur en de kleur van je ogen. Leuk compliment hoor Nancy!"

"Hebben jullie zin om iets te gaan drinken?" vroeg Daniel.

Op dat moment hoorden ze het doordringende getoeter van een bromfiets.

"O, daar is Eamon! Wij gaan naar een feestje dus ik kan niet mee. Dag liefje, tot maandag! Ga jij maar lekker samen met Daniel naar de pub." Nancy blies een kus in de richting van Shannon, vergezeld door een veelbetekenende blik. Ze kuste de bestuurder van de brommer en stapte achterop. Met veel geknetter reden ze weg.

Daniel staarde hen een beetje verbouwereerd na.

Ze glimlachte naar hem. "Nancy is altijd zo'n wervelwind. Het went vanzelf. Ik ga wel mee naar de pub, het is nog vroeg."

"Leuk, kunnen we eens bijkletsen. Goh, hoe lang hebben we elkaar niet meer gesproken?"

"Eerlijk gezegd hebben we geen fatsoenlijk gesprek meer gevoerd sinds de middelbare school."

Ze keerden het majestueuze gebouw van de Carlton Cinema de rug toe en liepen samen in de richting van de kades langs de Liffey. Shannon moest moeite doen om zijn lange passen bij te houden. Op haar schoenen met plateauzolen kwam ze niet zo snel vooruit.

"Nou vertel, je zei dat je hier bent voor je opleiding. Wat studeer je dan?"

"Hospitality Management, parttime. Ik werk de hele week in het hotel en één keer in de twee weken is er op vrijdag les. Ik was net klaar, de lessen duren altijd tot een uur of tien 's avonds."

Hij voegde eraan toe dat hij de opleiding volgde omdat hij wilde doorgroeien naar een leidinggevende functie in het hotelwezen. Nieuwsgierig vroeg ze waar hij werkte. Tot haar verbazing bleek dat Brennans Hotel in Kilcarrick te zijn.

Tijdens de wandeling nam ze hem eens op. Hij was veranderd, volwassen geworden. Ze hadden allebei op de

middelbare school gezeten in Wicklow en waren vaak samen opgetrokken. Hij zat drie klassen hoger dan zij en had een ander lesrooster maar ze troffen elkaar regelmatig in de bus naar Kilcarrick. Ze bleken dezelfde smaak in muziek te hebben, vooral die van Van Morrison. Zodra er een nieuwe single uitkwam was het een sport die zo snel mogelijk te bemachtigen.

Daniel bleef abrupt staan, zijn handen klopten op zijn jaszakken. “Hè verdorie, mijn sigaretten zijn op. Even nieuwe halen.”

Een eindje verderop hing een sigarettenautomaat en hij zocht fronsend kleingeld bij elkaar. Tot zijn ergernis kwam hij 50 pence tekort. Shannon opende haar tas en grabelde naar haar portemonnee.

Ineens, vanuit het niets, kreeg ze een harde duw en trok er iemand aan haar tas. Geschrokken klemde ze hem vast maar haar belager was vasthoudend. Hij graaide naar de riem tussen haar haren, trok en ging er vandoor met zijn buit. Shannon slaakte een woedende kreet: “Hee! Geef terug!” Het deed nog pijn ook.

Daniel vloekte hartgrondig en zette de achtervolging in. De munten voor de automaat vielen rinkelend op het trottoir. Ze bukte zich en raapte de munten en Daniels beurs van de grond. Ze vond ook een oorbel, dezelfde die zij droeg. Verbaasd tastte ze naar haar oren en merkte nu pas dat ze bloedde en haar oorlel pijn deed.

Hijgend kwam Daniel weer terug met haar tas, een triomfantelijke grijns lag op zijn gezicht.

“O gelukkig! Wat een snelle reactie van jou, bedankt!”

Opgelucht nam ze haar schoudertas in ontvangst en overhandigde hem het opgeraapte geld voor de sigaretten.

“Ja, die idioot dacht even snel een buit binnen te halen. Misschien geld nodig voor drugs of zo. Hee, je bloedt,” zijn donkere ogen namen haar aandachtig op.

“Ja, mijn oor lijkt wel ingescheurd. Gelukkig heb ik de oorbel gevonden.” Ze tastte in haar tas naar een zakdoek en veegde het bloed weg.

“Kom maar mee. Ik logeer in een hostel hier vlakbij. Dan doen we iets aan dat oor van je,” stelde hij voor. Hij liep beschermend dicht naast haar, wel prettig, vond ze.

In de grote keuken zakte Shannon op een stoel neer terwijl Daniel water opzette voor thee en op zoek ging naar een verbandtrommel. Shannon veegde het bloed uit haar lange donkere haren en van haar lichtblauwe trenchcoat.

Voorzichtig bette Daniel haar oor met desinfectiemiddel. “Doet het pijn?”

“Valt mee. Het steekt een beetje.”

Ze trok haar jas uit en nam een slok van haar thee.

“Nou, een fraaie avond hoor,” grijnsde ze, “eerst moet je mijn tas redden en nu zitten we thee te drinken in plaats van een biertje in de pub.”

Hij grinnikte. “Nou ja, het enige voordeel is dat we rustig bij kunnen kletsen. In de pub kun je elkaar wat lastiger verstaan. Hoe is het met je? Afgezien van dit gedoe.”

Ze vertelde dat ze niet ver hier vandaan woonde en in een warenhuis werkte. Op zijn vraag hoe het met Josh ging antwoordde ze dat het uit was. Al een poosje.

Josh was haar vriendje van de middelbare school. Hij was de zoon van huisarts Byrne van Kilcarrick. Toen ze net verkering hadden was Josh leuk: heel spontaan en een beetje gek. Met zijn bos rode krullen had hij iets weg van de zanger Luke Kelly, die erom bekend stond een beetje een ondeugende jongen te zijn. Net als Josh. Hij en zijn vrienden waren enorm populair op school en reden op ruige brommers met van die verlengde voorvork stangen zoals in de film *Easy Rider*. Shannon was vereerd en helemaal overdonderd door zijn aandacht. Toen Josh na de middelbare school was aangenomen op het conservatorium in Dublin had Shannon een baan in de hoofdstad gezocht om dicht bij hem te zijn. Aanvankelijk was het nieuw en spannend geweest maar na verloop van tijd ontdekten ze dat ze niet zo goed bij elkaar pasten als ze gedacht hadden. Hun interesses leken steeds meer uit elkaar te lopen en daarbij stak Josh al zijn energie in zijn band. Daarom hadden ze een punt achter hun relatie gezet. Een enkele keer gingen ze samen iets drinken of bezocht ze een van zijn concerten.

Daniel luisterde zwijgend, zijn bruine ogen keken in de hare. Zijn donkere krullen waren niet heel kort maar goed verzorgd. Op de middelbare school was ze een beetje verliefd op hem geweest, al was hij een slungelige jongen met acne en

onhandige bewegingen. De man tegenover haar was gespieerd en kwam zelfverzekerd over. Alleen zijn expressieve donkere ogen, die waren nog net als vroeger. Soms leken ze van gesmolten chocolade en andere keren zag ze er amberkleurige lichtjes in.

“Ga je morgen terug naar Kilcarrick?” vroeg ze terwijl ze de laatste slok nam van haar thee.

“Ja, met de bus van tien uur. En jij?”

“Ga ik dan met je mee,” ze stond op om naar huis te gaan.

“Ik breng je even thuis,” zei Daniel. Ze had het niet willen vragen want het was niet ver, maar ze was blij dat ze niet alleen over straat hoefde.

Ze trok haar jas aan, zwaaide haar lange haren over de kraag en merkte ineens dat er iets ontbrak: “O nee! Mijn ketting, ik ben hem verloren denk ik. Of nee, hij is gebroken bij die roof. Verdorie, die had ik voor de verjaardag gekregen van opa en oma.”

“Wat vervelend, hij zal daar misschien ergens gevallen zijn.”

“Nou, die vind ik nooit meer terug natuurlijk. Hè jammer, ik was er wel aan gehecht.”

Zwijgend liepen ze naar haar kosthuis, Shannon peinsde over de verloren ketting.

“Bedankt. Tot morgen dan,” zei ze bij de deur en keek naar hem op.

“Tot morgen. Ik verheug me erop.” Met een glimlach draaide hij zich om en wandelde op zijn gemak weg.

De volgende ochtend in de bus haalde Daniel met een geheimzinnig gezicht iets uit zijn jaszak. Tussen zijn wijsvinger en duim bungelde een gehavende zilveren ketting met een Keltische Trinity knoop.

“Was je deze kwijt?”

“Daniel! Waar heb je hem gevonden?” Opgetogen keek ze hem aan.

“Ik ben nog eens teruggelopen naar de sigarettenautomaat en de omgeving afgezocht. En opeens zag ik hem liggen blinken. Het slotje is kapot, dus dat zul je moeten vervangen.”

Spontaan gaf ze hem een zoen op zijn wang. “Dat is helemaal niet erg. O, wat ben ik blij dat je hem gevonden hebt! Bedankt!”